ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-ЖА E. SHARPSTON

представено на 9 юни 2011 година [1]

1. След като изпраща по факс преди изтичането на срока за обжалване жалба за отмяна на решение на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (СХВП), адвокатът на дружество Bell & Ross BV (наричано по-нататък „жалбоподателят“) изпраща на секретариата на Общия съд на Европейския съюз (наричан по-нататък „секретариатът“) седем преписа от същата жалба. Тези преписи са получени в секретариата след изтичането на срока за обжалване, но в рамките на десетдневния срок, предвиден за подаването на оригинала на жалбата след изпращането ѝ по факс.

2. Тъй като не успява да установи оригинала сред тези седем преписа, секретариатът приканва споменатия адвокат да изпрати оригинала на жалбата. Адвокатът изпраща преписа, с който все още разполага и който е получен в секретариата след изтичането на споменатия десетдневен срок. След като проверява подписа с помощта на влажна кърпа, секретариатът заключава, че става въпрос за оригинала на жалбата, а другите преписи са нейни фотокопия.

3. Тогава Общият съд, без да дава ход на делото, обявява жалбата за явно недопустима с мотивирано определение, тъй като оригиналът на жалбата е подаден след изтичането на срока за обжалване.

4. С настоящата жалба се оспорва това решение [2] по-специално във връзка с понятията за отстраним порок, извинима грешка или случайно събитие, във връзка с пропорционалността на приетото от Общия съд решение и защитата на оправданите правни очаквания.

Правна уредба

Статутът на Съда на Европейския съюз

5. Член 21, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз (наричан по-нататък „Статутът“) предвижда

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Определение от 18 юни 2010 г. по дело Bell & Ross/СХВП (T-51/10, наричано по-нататък „обжалваното определение“).

по-специално че исковата молба или жалбата се придружава, по целесъобразност, от акта, чиято отмяна се иска. Ако този документ не е представен с исковата молба или жалбата, „секретарят иска от съответната страна да [го] представи в разумен срок, но правата на страната не се погасяват, дори и документ[ът] да бъд[е] представен[...] след изтичането на срока за образуване на дело".

Процедурният правилник на Общия съд

6. Член 43 от Процедурния правилник на Общия съд (наричан по-нататък „Процедурният правилник") предвижда:

„1. Оригиналът на всеки материал по делото трябва да бъде подписан от представителя или адвоката на страната.

Този материал, придружен от всички посочени в него приложения, се представя заедно с пет преписа за Общия съд и по един препис за всяка друга страна в производството. Преписите се заверяват от страната, която ги подава.

[...]

6. [...] датата на която копие от подписания оригинал на материал по делото [...] бъде получено в секретариата по факс или друго техническо средство за комуникация, с което разполага Общият съд, се взема предвид с оглед спазването на процесуалните срокове, при условие че подписаният оригинал на материала по делото, придружен от приложенията и преписите по параграф 1, втора алинея, бъде депозиран в секретариата не по-късно от 10 дни след това. Член 102, параграф 2[3] не се прилага спрямо този десетдневен срок.

[...]".

7. Член 44, параграф 6 от Процедурния правилник предвижда:

„Ако исковата молба или жалбата не отговаря на изискванията по параграфи 3—5 от този член[4], секретарят определя на ищеца или жалбоподателя разумен срок за отстраняване на нередовностите в исковата молба или жалбата или представянето на някое от гореспоменатите доказателства. Ако ищецът или жалбоподателят не отстрани нередовностите в исковата молба или жалбата или не представи изискуемите доказателства в определения срок, Общият съд решава дали неспазването на тези условия води до формалната недопустимост на исковата молба или жалбата".

3 — Съгласно който процесуалните срокове се считат за удължени еднократно със срок от 10 дни поради отдалеченост.

4 — Тези параграфи предвиждат съответно представянето на удостоверение, че адвокатът има право да практикува (параграф 3), представянето на документите по член 21, втора алинея от Статута (параграф 4) и, ако исковата молба или жалба е на частноправно юридическо лице, представянето на доказателство за неговата правосубектност, както и на доказателство, че дадените на адвоката правомощия са му били надлежно предоставени (параграф 5).

8. Член 111 от Процедурния правилник предвижда:

„Когато един иск или жалба са явно неподсъдни на Общия съд или когато са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, Общият съд може след изслушване на генералния адвокат, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение“.

Указанията за секретаря на Общия съд

9. Указанията за секретаря на Общия съд (наричани по-нататък „Указанията за секретаря“) са изготвени въз основа на член 23 от Процедурния правилник. Съгласно член 7 от Указанията за секретаря:

„1. Секретарят следи за съответствието на приобщените към преписката доказателства с изискванията на разпоредбите на Статута на Съда, на Процедурния правилник на [Общия съд], на Практическите указания към страните, както и с настоящите указания.

При необходимост секретарят определя на страните срок, в който да отстранят формални нередовности на представените доказателства.

Връчването на дадено писмено становище се отлага при неспазване разпоредбите на Процедурния правилник на [Общия съд], посочени в точки 55 и 56 от Практическите указания към страните.

Неспазването на разпоредбите, посочени в точки 57 и 59 от Практическите указания към страните, според обстоятелствата отлага или може да отложи връчването на писменото становище.

[…]

3. Без да се засяга действието на разпоредбите на член 43, параграф 6 от Процедурния правилник на [Общия съд] относно подаването на доказателства по факс или чрез друго техническо средство за комуникация, секретарят приема само доказателства, върху които фигурира оригиналният подпис на адвоката или на представителя на страната.

[…]“.

Практическите указания към страните

10. Практическите указания на Общия съд към страните (наричани по-нататък „Практическите указания“) са приети въз основа на член 150 от Процедурния правилник. Раздел Б от тях, озаглавен „Относно представянето на писмени становища“, предвижда по-специално:

„[…]

7. Оригиналният подпис на представителя или на адвоката на заинтересованата страна се полага под текста на писменото становище. Когато има няколко представители, е достатъчно то да се подпише само от един от тях.

[…]

9. Адвокатът или представителят на заинтересованата страна прави отбелязване върху всички преписи от материалите, които страните са длъжни да представят по силата на член 43, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник, удостоверяващо верността на преписа с оригинала, и се подписва".

11. Раздел Е, със заглавие „Относно случаите на отстраняване на нередовности в писмените становища", уточнява в точки 55—59 условията, при които могат да бъдат отстранени нередовностите в исковите молби или жалбите.

12. Съгласно точка 55 исковата молба или жалбата, която не отговаря на посочените по-долу изисквания, не се връчва на ответника и се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите:

„а) представяне на удостоверение от адвоката (член 44, параграф 3 от Процедурния правилник);

б) доказателство за правосубектността на частноправното юридическо лице (член 44, параграф 5, буква а) от Процедурния правилник);

в) пълномощно (член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник);

г) доказателство, че дадените на адвоката правомощия са му били надлежно предоставени от представител, оправомощен за тази цел (член 44, параграф 5, буква б) от Процедурния правилник);

д) представяне на оспорения акт (когато се иска отмяна) […] (член 21, втора алинея от Статута на Съда; член 44, параграф 4 от Процедурния правилник)".

13. Точка 56 предвижда:

„По делата, свързани с интелектуалната собственост, при които се разглежда законосъобразността на решение на [апелативен състав] на СХВП, жалбите, които не отговарят на посочените по-долу условия, предвидени в член 132 от Процедурния правилник, не се връчват на насрещната страна/страните и се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите:

а) имената на страните в производството пред [апелативния състав] и посочените от тях адреси за целите на съобщенията, които се правят в хода на това производство (член 132, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник);

б) датата, на която е съобщено решението на [апелативния състав] (член 132, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник);

в) като приложение — оспореното решение (член 132, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник)“.

14. Точка 57 предвижда по-конкретно:

„Ако исковата молба или жалбата не отговарят на посочените по-долу изисквания за форма, връчването се отлага и се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите:

[…]

б) оригинален подпис на адвоката или представителя, положен под текста на исковата молба или жалбата (точка 7 от Практическите указания);

[…]

о) представяне на заверени преписи от исковата молба или жалбата (член 43, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник; точка 9 от Практическите указания)“.

15. Точка 58 предвижда, че ако исковата молба или жалбата не отговаря на изискванията за форма, свързани с адреса, удостоверението на всеки допълнителен адвокат, резюмето на доводите и превода на приложенията на език на производството, исковата молба или жалбата се връчва и се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите.

16. Накрая, точка 59 предвижда принципа или възможността, в зависимост от случая, за отстраняване на нередовности, когато броят страници на исковата молба или жалбата надвишава броя страници, определен в Практическите указания, както и отлагането в такъв случай на връчването за по-късен момент.

Обстоятелства, предхождащи спора

17. На 22 януари 2010 г. жалбоподателят подава по факс в секретариата на Общия съд жалба срещу решение на СХВП [5]. Тъй като посоченото решение е съобщено на жалбоподателя на 13 ноември 2009 г., от предвидените в Процедурния правилник правила за изчисляване на процесуалните срокове следва, че срокът за обжалване изтича на 25 януари 2010 г.

18. След това адвокатът на жалбоподателя изпраща на секретариата седем преписа

5 — Решение на трети апелативен състав от 27 октомври 2009 г. по преписка R 1267/2008-3, Bell & Ross BV срещу Klockgrossisten i Norden AB (наричано по-нататък „приетото решение“).

от жалбата и приложенията към нея, както и изискваните по член 44, параграфи 3—5 от Процедурния правилник документи, придружени с писмо, в което се уточнява, че са изпратени оригиналът на жалбата и приложенията към нея, и седем комплекта заверени преписа от същите документи [6]. Изпратените документи са получени в секретариата на 1 февруари 2010 г., тоест на десетия ден след изпращането по факса.

19. На 2 февруари 2010 г. секретариатът е поискал от адвоката да изпрати подписания оригинал на жалбата, който изглежда липсвал сред изпратените документи.

20. С писмо от 3 февруари 2010 г. адвокатът изпраща на секретариата единствения препис от жалбата, който се намира в неговото досие, като обяснява:

„Тъй като съм убеден, че преди това съм Ви изпратил оригинала на документа с комплект фотокопия, не съм в състояние да Ви кажа дали приложеният документ е оригинал. Според мен става въпрос за препис, който ние сме запазили в досието. Предоставям на Вас грижата да го проучите и очаквам Вашето становище“.

21. На 5 февруари 2010 г. секретариатът уведомява адвоката за заключението си, че този документ е оригинал — след минаване с влажна кърпа върху подписа (черното) мастило леко се е размазало.

22. В резултат на това секретариатът регистрира жалбата с дата 5 февруари 2010 г., тоест след изтичането както на срока за обжалване, така и на десетдневния срок, предвиден в член 43, параграф 6 от Процедурния правилник.

23. В изпратено на секретариата писмо от 12 февруари 2010 г. адвокатът на жалбоподателя се позовава на извинима грешка, за да оправдае подаването на подписания оригинал на жалбата след изтичането на горепосочения десетдневен срок.

24. Предвид тези обстоятелства жалбата не е била връчена на СХВП.

Обжалваното определение

25. В обжалваното определение, след като приема, че разполага с достатъчно сведения от материалите по преписката, и решава да се произнесе, без да дава ход на делото, по силата на член 111 от Процедурния правилник, Общият съд отхвърля жалбата като явно недопустима.

6 — Изглежда, че върху нито един от седемте преписа не е фигурирала заверка, тъй като въпреки точка 9 от Практическите указания адвокатът е счел, че отбелязването в придружителното писмо на верността им с оригинала е достатъчно. Обстоятелството, че в този смисъл въпросните преписи не са били заверени, е посочено в обжалваното определение, но не е послужило като основа за констатирането на недопустимостта. Във всеки случай изглежда е ставало въпрос за нередовност, която е могла да бъде отстранена по силата на точка 57, буква о) от Практическите указания.

26. Общият съд напомня, че според постоянната съдебна практика [7] срокът за обжалване е абсолютна процесуална предпоставка, тъй като е предвиден с цел гарантиране на яснота и сигурност на правните положения и предотвратяване на всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването, и съдът на Съюза е длъжен да провери служебно дали е бил спазен [8]. По-нататък Общият съд констатира, че жалбата е получена по факс в секретариата на 22 януари 2010 г. преди изтичането на срока за обжалване и че предвид десетдневния срок по член 43, параграф 6 от Процедурния правилник оригиналът е трябвало да бъде получен преди 1 февруари 2010 г. Тъй като посоченият оригинал е получен едва на 5 февруари 2010 г., подаването на жалбата е несвоевременно [9].

27. По-нататък, Общият съд разглежда доводите, изтъкнати в писмото от 12 февруари 2010 г. с оглед на съществуването на извинима грешка: доставчикът на услуги, който е направил преписите на жалбата, объркал оригинала с един от преписите; за адвоката било обичайно да се подписва с черно мастило; качеството на преписите направило оригинала трудноразличим от преписите; тестът, при който се използва влажна кърпа, не можел да се изисква систематично от страна на жалбоподателя; съществуването на възможността за отстраняване на нередовностите съгласно точка 57, буква о) от Практическите указания можело да намали бдителността на жалбоподателите относно необходимостта да се различи оригиналът от преписите.

28. Общият съд приема, че нито един от тези доводи не позволява да се направи заключение за наличието на извинима грешка. Съгласно съдебната практика [10], що се отнася до сроковете за обжалване, понятието за извинима грешка трябва да се тълкува ограничително и може да се отнася само до изключителни обстоятелства, при които по-конкретно съответната институция е възприела поведение, което е от естество само по себе си или в решаваща степен да породи допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил цялата дължима грижа, която се изисква от оператор с нормални познания. В настоящия случай обаче самият жалбоподател е признал, че е в основата на объркването при подготвянето на преписката, и не са установени нито наличието на изключителни обстоятелства, нито полагането на дължима грижа. Трудното различаване на подписания оригинал на жалбата от преписите на последната е могло да бъде преодоляно [11].

29. Освен това според Общия съд неподаването в срок на подписания оригинал не е сред случаите на отстраняване на нередовности в исковата молба или жалбата, предвидени в точки 55—59 от Практическите указания. Предвидената в точка 57, буква о) възможност за отстраняване на нередовности не можела да доведе до

7 — Решение от 23 януари 1997 г. по дело Coen (C-246/95, Recueil, стр. I-403, точка 21) и Решение на Общия съд от 18 септември 1997 г. по дело Mutual Aid Administration Services/Комисия (T-121/96 и T-151/96, Recueil, стр. II-1355, точки 38 и 39).

8 — Точка 12 от обжалваното определение.

9 — Точка 17 от обжалваното определение.

10 — Решение на Общия съд от 29 май 1991 г. по дело Bayer/Комисия (T-12/90, Recueil, стр. II-219, точка 29) и Определение на Общия съд от 11 декември 2006 г. по дело MMT/Комисия (T-392/05, точка 36 и цитираната съдебна практика).

11 — Точки 19—27 от обжалваното определение.

намаляване на бдителността на жалбоподателите, които следва да различат оригинала от преписите [12].

Искания и правни основания на жалбата

30. Жалбоподателят моли Съда да отмени обжалваното определение, да приеме, че жалбата за отмяна е допустима, да върне делото на Общия съд, за да се произнесе последният по същество, и да осъди СХВП да заплати съдебните разноски по двете съдебни производства.

31. Той изтъква шест правни основания, изведени съответно от нарушението на член 111 от Процедурния правилник, от нарушението на член 43 от същия правилник, от неспазването на точка 57, буква б) от Практическите указания и на член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря, от непризнаването на наличието на извинима грешка, от наличието на случайно събитие и от нарушението на принципите на пропорционалност и на защитата на оправданите правни очаквания.

32. СХВП моли Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

12 — Точка 28 от обжалваното определение.

Анализ

Предварителни бележки

33. На първо място, според мен е важно добре да се установят основните обстоятелства, които отличават това дело.

34. От една страна, не се оспорва, че в резултат на обърквane преписът на жалбата, който е получен в секретариата на 5 февруари 2010 г., е този, който съдържа оригиналния подпис на адвоката, а получените на 1 февруари са негови точни фотокопия. Освен това не се оспорва, че полученият на 5 февруари документ е оригиналът на получения на 22 януари факс. От друга страна, безспорно е, че срокът за обжалване е изтекъл на 25 януари 2010 г. (и следователно е спазен, що се отнася до изпращането на жалбата по факс на 22 януари) и че десетдневният срок за подаването на оригинала на жалбата след изпращането ѝ по факс е изтекъл на 1 февруари 2010 г.

35. От друга страна, според мен е важно да се отбележи, че по напълно очевидни причини в самата изпратена на Общия съд жалба не се съдържат никакви доводи относно причините за посоченото обърквane, евентуалното оправдание за

несвоевременното подаване на жалбата или възможностите за отстраняване на нередовностите. Тъй като жалбата не е била връчена на СХВП и не е проведено нито едно съдебно заседание, страните не са имали възможност да вземат становище по тези въпроси направо пред Общия съд [13]. Следователно въз основа както на телефонните обаждания, така и на писмената кореспонденция между адвоката и секретариата и въз основа на идентифицирането от последния на оригиналния подпис на адвоката Общият съд е стигнал до решението, съдържащо се в обжалваното определение.

36. По-нататък, следва да се напомнят принципите на правото на Съюза, които изглеждат най-релевантни за преценката на тази жалба: принципът на правната сигурност, съгласно който сроковете за обжалване са абсолютна процесуална предпоставка и не зависят от свободната преценка на страните или на съда; правото на ефективни правни средства за защита пред съд при условията, предвидени в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз; принципът на пропорционалност, който изисква със средствата, приложени с разпоредба на правото на Съюза, да може да се постигне преследваната цел и те да не надхвърлят необходимото за нейното постигане; принципът на защитата на оправданите правни очаквания, който се прилага за всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди, оправдани от предоставени му конкретни уверения.

37. С оглед на тези принципи и на обстоятелствата в настоящия случай считам, че на третото и на шестото правно основание на жалбата следва да се обърне особено внимание, и ще ги разгледам на първо място. Другите правни основания могат да бъдат разгледани по-накратко след това.

Третото правно основание: неспазването на член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря и на точка 57, буква б) от Практическите указания

38. Жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е предоставил възможност за отстраняване на нередовностите на жалбата в съответствие с член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря (съгласно който при необходимост секретарят определя на страните срок, в който да отстранят формални нередовности на представените доказателства) и с точка 57, буква б) от Практическите указания (съгласно която, ако исковата молба или жалбата не отговаря на изискването за форма, съгласно което оригиналният подпис на адвоката се полага под текста на исковата молба

13 — Отбелязвам, че ако обжалваното определение бе прието въз основа на член 113, а не въз основа на член 111 от Процедурния правилник, щеше да бъде необходимо да се изслушат страните. Всъщност посоченият член 113 предвижда, че „Общият съд може по всяко време служебно, *след изслушване на страните*, да се произнесе относно липсата на абсолютни процесуални предпоставки […]“ (курсивът е мой). Тъй като обаче явната недопустимост поради несвоевременно подаване на исковата молба или жалбата представлява липса на абсолютна процесуална предпоставка, не е лесно да се разграничат съответните области на прилагане на членове 111 и 113 от Процедурния правилник, нито следователно да се установи обхватът на наложеното на Общия съд задължение да изслуша страните или само техните писмени становища, преди да приеме определение при условия като в настоящия случай, (вж. по-специално Решение от 2 май 2006 г. по дело Regione Siciliana/Комисия, C-417/04 P, Recueil, стр. I-3881, точка 37).

или жалбата, се определя разумен срок за отстраняване на нередовността).

39. Първо, не бих могла да се съглася с направеното от СХВП възражение относно допустимостта на това правно основание. Всъщност СХВП подчертава, че жалбоподателят не се е позовал пред Общия съд на точка 57, буква б) от Практическите указания.

40. Вярно е, че по принцип правно основание, свързано със спора по главното производство, което не е изтъкнато пред Общия съд, не може да бъде изтъкнато за първи път пред Съда [14]. В настоящия случай обаче според мен допустимостта на правните основания на жалбата не може да бъде преценена в светлината на тяхното сходство или липсата на такова с правните основания, изтъкнати в първоинстанционното производство. Всъщност жалбоподателят не е имал никаква възможност в хода на производството пред Общия съд да изтъкне каквото и да било правно основание относно разглежданата разпоредба. В самата жалба не би могло да се съдържа изложение относно условията на нейното подаване — условия, които по очевидни причини не са били предвидени при нейното съставяне. Що се отнася до кореспонденцията — дори писмената кореспонденция — между адвоката на жалбоподателя и секретариата, в никакъв случай не става въпрос за документи, в които жалбоподателят е могъл да изтъкне правно основание, което да бъде допустимо в рамките на жалбата му.

14 — Вж. по-специално Решение от 21 септември 2010 г. по дело Suède и др./API и Комисия (C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, Сборник, стр. I-8533, точка 126 и цитираната съдебна практика).

41. По същество считам, че изтъкнатите от жалбоподателя доводи са красноречиви, докато направените от СХВП възражения са неубедителни.

42. Макар в член 44, параграф 6 от Процедурния правилник да се посочва действително само несъответствието с изискванията, изброени в параграфи 3—5 от същия член, като несъответствие, което може да доведе до отстраняването на нередовностите в определен от секретаря разумен срок, това посочване — обратно на твърдяното от СХВП — не е изрично изчерпателно изброяване.

43. В това отношение член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря предвижда, че секретарят следи за съответствието на приобщените към преписката доказателства с изискванията на разпоредбите „на Статута на Съда, на Процедурния правилник на [Общия съд], на Практическите указания към страните, както и с настоящите указания“ и че при необходимост „секретарят определя на страните срок, в който да отстранят формални нередовности на представените доказателства“. От това заключавам, че посочените формални нередовности включват всички тези, които са предвидени в разпоредбите на горепосочените четири акта.

44. Разбира се, липсата на оригиналния подпис на адвоката под текста на исковата молба или жалбата не е чисто формална нередовност (както например би било използването на хартиен формат, различен от формат A4, изискван в точка 8, буква а) от Практическите указания), тъй като е свързана с идентифицирането на документа като произхождащ от упълномощен източник и следователно със самата му

същност. Подписът обаче е само един от елементите, които заедно позволяват тази идентификация. Тези елементи включват и доказателството за правосубектността на жалбоподателя, който е юридическо лице, даденото на адвоката пълномощно, доказателството за редовността на пълномощното и удостоверението от адвоката. Липсата само на един от тези елементи води до невъзможност да се провери дали документът произхожда от упълномощен източник и следователно до неговата недопустимост. Тъй като е безспорно, че липсата на един от другите документи представлява отстранима формална нередовност, заключавам, че същото се отнася и до оригиналния подпис на адвоката.

45. Съгласно точка 57, буква б) от Практическите указания, ако исковата молба или жалбата не отговаря на изискването за форма, съгласно което оригиналният подпис на адвоката трябва да бъде положен под текста на исковата молба или жалбата, „връчването се отлага и се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите“.

46. Следователно считам, че разпоредбите на член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря във връзка с разпоредбите на точка 57, буква б) от Практическите указания предвиждат ясно определянето на разумен срок за отстраняването на нередовността в исковата молба или жалбата, когато същата не съдържа под текста оригиналния подпис на адвоката.

47. СХВП обаче възразява, че в Указанията за секретаря не могат да се добавят възможности за отстраняване на нередовности след изтичането на срока за обжалване, които не са предвидени в Статута или в Процедурния правилник.

48. Този довод предполага, първо, да се направи разграничение между отстраняването на нередовности след изтичането на срока за обжалване (което може да се предвиди само в Статута и в Процедурния правилник и което би било посочено в случаите, изброени в член 21, втора алинея от Статута и в член 44, параграф 6 от Процедурния правилник) и отстраняването на нередовности преди изтичането на срока за обжалване (което би могло да бъде предвидено в приетите от Общия съд указания).

49. Първо, не считам, че от наличието в член 21, втора алинея от Статута на уточнението „правата на страната не се погасяват, дори и документите да бъдат представени след изтичането на срока за образуване на дело“ може да се направи извод, че липсата на такова уточнение в други разпоредби относно случаи на отстраняване на нередовности означава непременно, че тези други случаи на отстраняване на нередовности *не могат* да бъдат след изтичането на посочения срок.

50. По-нататък, следва да се отбележи, че нито в член 44, параграф 6 от Процедурния правилник, нито в член 7, параграф 1 от Указанията за секретаря, нито в точка 57 от

Практическите указания се посочва, било то изрично или имплицитно, че отстраняването на нередовности може или не може да бъде направено след изтичането на срока за обжалване. Трите разпоредби са формулирани по сходен начин и всяка от трите предвижда определянето от секретаря на (разумен) срок за отстраняване на формалните нередовности на документите. Следователно, ако нередовностите в случаите, посочени в член 44, параграф 6 от Процедурния правилник, могат да бъдат отстранени след изтичането на срока за обжалване, няма никаква причина да се заключи, че същото не важи за случаите, изброени в другите две разпоредби [15].

51. Впрочем считам, че всяка възможност за отстраняване на нередовности в исковата молба или жалбата, предвидена в процесуална разпоредба, трябва по необходимост да може да бъде използвана след изтичането на срока за обжалване. Всъщност, докато срокът за обжалване не е изтекъл [16], жалбоподателят винаги има възможност да допълни жалбата си, без да е необходима изрична разпоредба, която да му разрешава това, било по негова инициатива или вследствие на съобщение на секретариата, с което е уведомен за наличието на формална нередовност. Ако не е необходима никаква изрична разпоредба, за да се позволи отстраняване на нередовности *преди* изтичането на срока за обжалване, от наличието на такава разпоредба следва да се заключи, че тя позволява отстраняване на нередовности *след* изтичането на посочения срок — и именно това обстоятелство прави необходима намесата на секретариата и определянето на разумен срок във връзка с това [17].

52. СХВП обаче твърди и че нито един случай на отстраняване на нередовности, който не е предвиден в Процедурния правилник, не може да бъде въведен с Практическите указания.

53. Безспорно Практическите указания представляват акт с по-нисък юридически ранг спрямо Процедурния правилник, който съставлява тяхно правно основание. При все това двата акта се прилагат заедно и следователно трябва да бъдат тълкувани по съгласуван начин, доколкото е възможно. В настоящия случай в Процедурния правилник не се съдържа нито една разпоредба, от която може да бъде заключено, че само при предвидените в него случаи е възможно отстраняване на нередовности (или отстраняване на нередовности след изтичането на срока за обжалване).

15 — Ако, напротив, от текста на член 21, втора алинея от Статута („правата на страната не се погасяват, дори и документите да бъдат представени след изтичането на срока за образуване на дело“) трябваше да се заключи, че всяко отстраняване на нередовности в случай, за който това уточнение липсва, трябва да се осъществи преди изтичането на срока за обжалване — и не виждам никаква причина да се направи такъв извод, — доводът на СХВП би бил нелогичен, тъй като това уточнение липсва и в член 44, параграф 6 от Процедурния правилник.

16 — И докато жалбата не е връчена на противната страна; все пак съгласно Указанията за секретаря жалба, която има формални нередовности, не би трябвало да се връчи.

17 — Очевидно е, че като определя срока във всеки конкретен случай, секретарят трябва да вземе предвид не само това, което е разумно за жалбоподателя, но и това, което е разумно от гледна точка на ответника (както и, по делата за марки като настоящото дело, от гледна точка на другата страна в производството пред СХВП), чието правно положение трябва да може да бъде установено по ясен и сигурен начин предвид сроковете за обжалване и за съобщаване.

Следователно съгласувано тълкуване на Процедурния правилник и на Практическите указания е възможно, доколкото предвидените в Практическите указания случаи на отстраняване на нередовности не са ограничени до периода преди изтичането на срока за обжалване. За сметка на това, ако имаше конфликт между двата акта, разпоредбата от Процедурния правилник щеше да има предимство. Считам обаче, че дори ако Практическите указания надвишат разрешеното от Статута или от Процедурния правилник, страните могат основателно да очакват, че Общият съд ще се счита за обвързан от указанията, които самият той е приел, на още по-силно основание, когато Общият съд решава въпроса за недопустимостта на жалбата служебно и без да изслуша страните.

54. Накрая СХВП твърди, че предвидените в точки 55—59 от Практическите указания случаи на отстраняване на нередовности засягат не допустимостта на жалбата, а само нейното връчване на ответника.

55. Според мен този довод не може да се приеме. Вярно е, че всяка от разглежданите точки от Практическите указания уточнява дали връчването трябва да бъде отложено или не. Освен това е вероятно някои от споменатите нередовности — например липсата на номериране на параграфите съгласно точка 57, буква в) — да не могат да доведат до недопустимост, ако не бъдат отстранени. За сметка на това други нередовности — включително разглежданата в настоящия случай липса на оригинален подпис на адвоката или представителя, положен под текста на исковата молба или жалбата, съгласно точка 57, буква б) — биха довели задължително до недопустимост на жалбата, ако не бъдат отстранени. Следователно не е възможно да се твърди, че предвидените в точка 57 от Практическите указания случаи на отстраняване на нередовности засягат само връчването на жалбата и не са свързани с нейната допустимост.

56. Освен това според мен твърдението в точка 28 от обжалваното определение, че точка 57, буква о) от Практическите указания позволява „да се отложи преценката от страна на Общия съд на условията за допустимост на жалбата, предвидени в член 43, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник“, не е релевантно в това отношение. Всъщност всеки път, когато условията за допустимост на дадена искова молба или жалба са поставени под въпрос, преценката на Общия съд по необходимост се отлага за релевантната за преценката дата, без да е необходима изрична разпоредба за тази цел.

57. Следователно считам, че третото правно основание на жалбата е основателно.

По шестото правно основание: нарушението на принципите на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания

58. Жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил принципите на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания, като е обявил жалбата за недопустима, въпреки че осем екземпляра от жалбата, всички носещи подписа на адвоката, са получени в сроковете по факс или по пощата. Както Указанията за секретаря (член 7), така и Практическите указания (точка 57, буква б) предвиждали възможността за отстраняване на нередовността в жалбата, така че върху нея да фигурира оригиналният подпис на адвоката.

59. СХВП подчертава, че правото на ефективна съдебна защита не се засяга от стриктното прилагане на процесуалните срокове и другите съществени процесуални правила. Недопустимостта, поради несвоевременното подаване на жалбата, нито противоречала на посоченото право, нито била непропорционална. Точка 57, буква б) от Практическите указания по естеството си не можела да обоснове оправдани правни очаквания относно отстраняването на нередовност на жалба, върху която не фигурира оригинален подпис, и не можела по никакъв начин да дерогира ясното изискване, поставено в член 43, параграф 6 от Процедурния правилник.

Защитата на оправданите правни очаквания

60. Първо, що се отнася до принципа на защитата на оправданите правни очаквания, напомням, че право да се позове на този принцип има всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди, оправдани от предоставени му конкретни уверения. За сметка на това никой не може да се позове на нарушение на този принцип при липсата на такива уверения [18].

61. Може ли в настоящия случай да се направи извод за наличието на конкретни уверения от страна на Общия съд (или неговия секретариат), които са от естество да породят у жалбоподателя надежди за отстраняването на нередовностите в жалбата му?

62. Безспорно е вярно, че жалбоподателят не твърди да е получил изрични уверения в това отношение. От една страна обаче, съществуването на различни цитирани разпоредби от Указанията за секретаря (по-специално тези на член 7 от Указанията за секретаря) и от Практическите указания (по-специално тези на точка 57 от Практическите указания) е от естество да наведе на мисълта, че може да бъде предоставена възможност за отстраняване на нередовността като изтъкнатата в настоящия случай. В това отношение по принцип би трябвало всеки жалбоподател да може да очаква, че Общият съд ще спази правилата, които самият той е приел. От друга страна, от обжалваното определение, както и от писмото от 3 февруари 2010 г. е видно, че

18 — Вж. на последно място Решение от 7 април 2011 г. по дело Гърция/Комисия (C-321/09 P, точка 45 и цитираната съдебна практика).

на 2 февруари 2010 г., тоест в деня след изтичането на предвидения в член 43, параграф 6 от Процедурния правилник десетдневен срок, секретариатът е „поискал от [жалбоподателя] да изпрати подписания оригинал на жалбата“ [19]. Разгледано обаче в светлината на горепосочените разпоредби, такова искане може да се тълкува само като конкретно уверение (макар и имплицитно) за наличието на възможност за отстраняване на нередовността в жалбата с получаването на подписания оригинал. Всъщност, доколкото секретариатът не е разполагал с посочения оригинал и както срокът за обжалване, така и десетдневният срок са били изтекли, неговото предоставяне не може да послужи за друго, освен за отстраняване на нередовността. Жалбоподателят, който получава такова искане от страна на секретариата и знае, че както срокът за обжалване, така и десетдневният срок са изтекли, може да заключи само че е налице възможност за отстраняване на нередовността, тъй като, ако секретариатът не е разполагал с оригинала към онзи момент, то искането за неговото последващо предоставяне като обикновено потвърждение не би послужило за нищо.

63. С оглед на съществуването на това конкретно уверение, макар и имплицитно, от страна на секретариата, както и на разпоредбите на член 7 от Указанията за секретаря и на точка 57 от Практическите указания, приети от Общия съд и следователно водещи до презумпцията за спазването им от него, според мен жалбоподателят е могъл да има оправдани правни очаквания, че Общият съд няма веднага да изключи възможността нередовностите при подаването на жалбата да могат да бъдат отстранени чрез предоставянето на оригинала, в отговор на искането на секретариата, и то дори при липсата на извинима грешка на жалбоподателя или на неговия адвокат, тъй като нито едно условие относно наличието на такава грешка не е споменато в цитираните разпоредби, нито е посочено от секретариата.

64. В обжалваното определение обаче Общият съд е основал констатацията си за недопустимостта на жалбата на твърденията, от една страна, че само датата на подаване на подписания оригинал на жалбата, а именно 5 февруари 2010 г., трябва да бъде взета предвид за целите на спазването на срока за обжалване, и от друга страна, че неподаването в рамките на предвидения в член 43, параграф 6 от Процедурния правилник десетдневен срок на подписания оригинал на жалбата не е сред случаите на отстраняване на нередовности, предвидени в точки 55—59 от Практическите указания [20]. В останалата част Общият съд само е разгледал и отхвърлил доводите, изтъкнати от адвоката на жалбоподателя в писмото му до секретариата от 12 февруари 2010 г., в което се твърди наличието на извинима грешка.

19 — Точка 4 от обжалваното определение. Датата на искането не е уточнена в посоченото определение, но следва от писмото от 3 февруари 2010 г. (вж. точка 20 по-горе), чиято точност в това отношение не се оспорва. Дори да се предположи обаче, че секретариатът е поискал изпращането на оригинала в деня на получаването на седемте преписа, а именно на 1 февруари 2010 г., дата на изтичането на десетдневния срок за изпращането на оригинала, не е очевидно, че секретариатът е смятал, че има вероятност да получи в Люксембург, преди изтичането на посочения срок в полунощ, документа, който все още се е намирал в адвоката в Париж.

20 — Съответно точки 17 и 28 от обжалваното определение.

65. В това отношение твърдението, че неподаването в срок на подписания оригинал на жалбата не е сред случаите на отстраняване на нередовности, предвидени в точки 55—59 от Практическите указания, ми се струва погрешно, тъй като сред тези случаи е включена в точка 57, буква б) липсата на оригиналния подпис на адвоката, положен под текста на исковата молба или жалбата.

66. Във всеки случай Общият съд изобщо не е взел предвид възможността за отстраняване на нередовността чрез самото подаване на подписания оригинал в отговор на искането на секретариата — възможност, за която жалбоподателят е могъл да има оправдани правни очаквания, — а само е разгледал дали констатираната недопустимост може да бъде изключена с оглед на наличието на извинима грешка. Поради това считам, че Общият съд така е нарушил по отношение на жалбоподателя принципа на защита на оправданите правни очаквания.

Принципът на пропорционалност

67. Що се отнася до принципа на пропорционалност, следва да се провери дали прилагането от Общия съд на разпоредбите от неговия процедурен правилник в обжалваното определение може да постигне преследваната цел и не надхвърля необходимото за нейното постигане.

68. Както напомня Общият съд в своето определение, преследваната цел е гарантиране на яснота и сигурност на правните положения и предотвратяване на всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването. Ето защо стриктното прилагане на сроковете за обжалване и на изискването за подаване на жалба, върху която фигурира оригиналния подпис на надлежно упълномощено за тази цел лице, позволяват (поспециално) на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза, чийто акт може да бъде обжалван, да проверят дали след изтичането на определен срок не е подадена нито една допустима жалба срещу този акт.

69. Все пак интересът на потенциалния ответник от придобиването на сигурност относно статута — обжалваем или необжалваем — на своя акт трябва да бъде съпоставен с интереса на всяко лице, което се счита засегнато от акта, да може да го оспори при разумни условия. Следователно преследваната цел с оглед на гарантиране на правна яснота и сигурност е двойна. Тя не е само да се защити ответникът от подаването на просрочена или неподписана жалба, но и да се гарантира на жалбоподателя правото на ефективни правни средства за защита. Всяка разпоредба или всеки акт, която или който наруши основното равновесие между двата аспекта на целта, като дава прекомерно предимство на единия за сметка на другия, според мен би бил несъвместим с принципа на пропорционалност.

70. В настоящия случай не се твърди, че разглежданите срокове или изискването жалбата да бъде подписана са от естество да възпрепятстват възможността на жалбоподателя да подаде жалба срещу

приетото решение. Като констатира обаче формалната недопустимост на жалбата вследствие на грешка от страна на жалбоподателя, Общият съд прекратява тази възможност. Тъй като считам, както изложих по-горе, че констатирането на недопустимостта не се налага от приложимите разпоредби, следва да се разгледа дали решението на Общия съд не дава прекомерно предимство на защитата на СХВП за сметка на правото на жалбоподателя на ефективни правни средства за защита.

71. Според мен в обжалваното определение точката на равновесие между разглежданите интереси действително е изместена прекалено далеч в полза на СХВП.

72. От една страна, релевантната дата, за да се реши дали дадена формално допустима жалба е подадена или не, варира в зависимост от определен брой фактори, сред които по-специално датата, на която жалбоподателят е могъл да узнае за обжалвания акт, съществуването или не на предварителна молба за предоставяне на правна помощ [21], изпращането или не на жалбата чрез „техническо средство за комуникация, с което разполага Общият съд“ и възможностите за отстраняване на нередовностите след изтичането на срока за обжалване (сред които поне предвидената в член 21, втора алинея от Статута е безспорна). Освен това в практиката формално допустима жалба никога не може да бъде връчена на ответника в деня на нейното завеждане в секретариата. Следователно потенциалният ответник не може да бъде сигурен, че неговият акт няма да бъде обжалван, без да провери (поне) всички тези фактори. Поради това датата, на която той би могъл да придобие тази сигурност, може да бъде (дори дълго време) след датата на изтичане на срока за обжалване и за да я придобие, той може да бъде принуден да потърси информация от секретариата.

73. От друга страна, възможността за секретаря да определи (разумен) срок за отстраняване на нередовностите на жалба, която не съответства на някои формални правила за допустимост, ограничава значително опасността да бъде продължен периодът на несигурност на ответника поради неизпълнение на задължение от страна на жалбоподателя.

74. Предвид тези съображения и фактическия контекст на настоящия случай (подаването на жалбата, за която не се оспорва, че възпроизвежда точно оригинала, по факс преди изтичането на срока за обжалване, предоставянето в предвидения в член 43, параграф 6 от Процедурния правилник десетдневен срок на седем

21 — Член 96, параграф 4 от Процедурния правилник предвижда, че „[с] подаването на молба за предоставяне на правна помощ срокът, определен за завеждането на иска или жалбата, спира да тече до датата на съобщаване на определението, с което се взема решение по тази молба, или [...] на определението за определяне на адвоката, който да представлява молителя“.

преписа от жалбата, за които не се оспорва, че представляват точни копия на оригинала, и подаването на оригинала четири дни по-късно в незабавен отговор на искане от страна на секретариата след изтичането на посочения срок) считам, че Общият съд е нарушил принципа на пропорционалност, като е изключил всяка възможност за отстраняване на нередовностите съгласно разпоредбите, които самият той е приел.

75. Ето защо считам, че шестото правно основание на жалбата е основателно.

Междинна бележка

76. От анализа ми на третото и шестото правно основание е видно становището ми, че жалбата трябва да бъде уважена. Тъй като фазата на производството по делото явно не позволява Съдът да се произнесе по същество, делото следва да се върне на Общия съд.

77. Ако обаче Съдът приеме различен подход относно тези две правни основания, не смятам, че той може да уважи жалбата въз основа на останалите правни основания, поради съображенията, които ще изложа накратко по-долу.

По първото правно основание: нарушение на член 111 от Процедурния правилник

78. Жалбоподателят твърди, че генералният адвокат не е бил изслушан в нарушение на член 111 от Процедурния правилник.

79. Вярно е, че посоченият член, на който се основава обжалваното определение, предвижда изслушването на генералния адвокат. В член 2, параграф 2 от Процедурния правилник обаче се уточнява, че позоваванията в същия на генералния адвокат „се прилагат само в случаите, в които един от съдиите е бил определен за генерален адвокат“. В настоящия случай обаче нито един от съдиите не е бил определен за генерален адвокат в производството пред Общия съд. Ето защо правното основание следва да бъде отхвърлено като неотносимо.

По второто правно основание: нарушение на член 43 от Процедурния правилник

80. Жалбоподателят упреква Общия съд, че неправилно е тълкувал член 43 от Процедурния правилник, като е приел, че жалбата е просрочена. Той подчертава, че обстоятелствата по настоящия случай се различават от тези, които са довели до постановяване на Определение по дело

PubliCare Marketing Communications/СХВП [22], посочено в точка 17 от обжалваното определение. В последното дело след изпращането на жалба по факс оригиналът на жалбата е получен със закъснение, тъй като пощенската пратка не е била облепена с достатъчно пощенски марки. В настоящия случай на 1 февруари в секретариата са получени седем екземпляра от жалбата, подписани от адвоката на жалбоподателя, тоест преди изтичането на приложимия срок. Релевантният въпрос бил този за установяването на оригинала на жалбата. В член 43 обаче не се уточнявали каквито и да било правила за подписване на жалбата (цвят, вид химикал и т.н.). Тестът, при който се използва влажна кърпа, бил спорен, тъй като някои мастила не се размазвали. Следователно в обжалваното определение Общият съд, без да споменава метода, който му е позволил да различи оригинала от преписа, добавил изисквания, които не са налице в член 43 от Процедурния правилник.

81. СХВП счита, че това правно основание е явно неоснователно. В член 43, параграф 1 от Процедурния правилник се изисквал саморъчният подпис на адвоката [23]. В член 7, параграф 3 от Указанията за секретаря се уточнявало, че секретариатът приема само документи, върху които фигурира „оригиналният подпис на адвоката“. Методът, по който секретарят различавал оригинала от преписа, не бил релевантен, тъй като жалбоподателят не оспорвал, че подадените на 1 февруари 2010 г. документи не са оригиналите. Следователно не можело да се твърди, че Общият съд е изопачил фактите. Въпросът дали документът, подаден в секретариата на 5 февруари, е действително оригинал, не бил релевантен. Дори да ставало въпрос за оригинал, той бил подаден след изтичането на срока. В противен случай жалбата била недопустима на основание член 43, параграф 1 от Процедурния правилник.

82. С това правно основание жалбоподателят изглежда критикува най-вече употребата от секретариата на „теста, при който се използва влажна кърпа“ и одобряването на този тест от Общия съд, което довело до допълване в приложимите разпоредби на изисквания, които не били налице в техния текст, относно начина на поставяне на оригиналния подпис на упълномощеното за тази цел лице върху документ по делото.

83. Не мога да приема тези съображения, макар че някои от изтъкнатите в рамките на това правно основание доводи могат да бъдат релевантни в рамките на други правни основания.

84. Изискването за оригинален подпис върху някои документи (оригинали), но не и върху други (преписи), предполага задължително възможността да се различи оригиналът от преписа. Обратно на твърдяното от жалбоподателя, в обжалваното определение не се налага никакво конкретно изискване във връзка с това. При все че използването на мастило, което може да се размаже и/или е с цвят, различен от този на едно фотокопие, може да бъде сред начините, които позволяват да се гарантира, че може да бъде направено

22 — Определение на Общия съд от 28 април 2008 г. (T-358/07).

23 — Определение на Общия съд от 24 февруари 2000 г. по дело FTA и др./Съвет (T-37/98, Recueil, стр. II-373).

разграничение, с определението не се изключва възможността това да бъде направено по друг начин.

85. При всяко положение изобщо не се оспорва, че тестът, приложен от секретариата в този случай, колкото да е и прост, фактически е позволил да се установи оригиналът сред осемте екземпляра на жалбата, с които е разполагал секретариатът.

86. Ето защо считам, че второто правно основание на жалбата не е основателно.

По четвъртото и петото правно основание: извинима грешка или случайно събитие

87. От една страна, жалбоподателят се позовава на извинима грешка. Тъй като обемът на изискваните преписи (общо 2651 страници) бил значителен, неговият адвокат използвал външен доставчик на услуги. При това той е действал с дължимата грижа. Доставчикът забравил да включи в пратката за Общия съд един документ — грешка, която адвокатът успял своевременно да поправи. Жалбоподателят действал добросъвестно. Всички документи, изпратени на секретариата, били подписани и подадени в сроковете. От друга страна, жалбоподателят твърди, че объркването на оригинала и преписите било резултат от необичайни външни за него обстоятелства, а именно объркването на оригинала и преписите от страна на доставчика на услуги и предоставянето на непълно приложение от същия доставчик. Жалбоподателят използвал всички средства, за да отстрани тези проблеми, и във всички случаи действал добросъвестно, убеден, че оригиналът вече е получен в секретариата.

88. СХВП счита, че понятието за извинима грешка се отнася само до изключителни обстоятелства, при които по-конкретно съответната институция е възприела поведение от естество само по себе си или в решаваща степен да породи допустимо объркване в съзнанието на даден правен субект. Разграничаването обаче на оригинал от препис било от съществено значение. Жалбоподателят трябвало да разграничи ясно оригинала от преписите, като например оригиналът бъде подписан с химикал със синьо мастило. Ако той е действал по-бързо, било възможно да отстрани нередовностите в срока за обжалване. Освен това СХВП счита, че за объркването на оригинала и преписите е виновен жалбоподателят.

89. Споделям становището на СХВП относно тези две правни основания. Подготовката, надзора и проверката на документите по делото, които следва да бъдат подадени в секретариата, са изцяло отговорност на представителя на съответната страна, който действа под нейния контрол и отговаря пред нея. Безспорно могат да възникнат изключителни и/или случайни обстоятелства, които да доведат до напълно извинимо объркване. В настоящия случай обаче нито установеното от Общия съд, нито твърдяното от жалбоподателя позволява да се направи извод за нещо

различно от неполагането на дължима грижа от страна на жалбоподателя или на неговия адвокат, в контекста вероятно на липсата на планиране във връзка с преклузивен срок за обжалване. От Процедурния правилник ясно следва, че оригиналът на жалбата трябва да бъде подаден в секретариата, така че всеки жалбоподател е уведомен за необходимостта да идентифицира този оригинал. Използваните за тази цел средства са изцяло грижа на жалбоподателя. Не е наложен особен подход, но разграничаването на оригинала от фотокопието чрез цвета на мастилото, с който е положен подписът, или чрез всяко друго подходящо средство, може да се окаже полезно.

90. Ето защо считам, че не е възможно да се приемат правните основания относно наличието на извинима грешка или на случайно събитие.

Заключителни бележки

91. В момента, в който трите юрисдикции на Съда на Европейския съюз предложат на Съвета на Европейския съюз да одобри включването в съответните три процедурни правилника на системата „e-curia“, предназначена да позволи подаването и връчването на документите по делото по електронен път, с удостоверяването чрез електронен подпис, така подадените документи ще могат да се считат за оригинали, поради което настоящата жалба изглежда е свързана със система, предназначена да изчезне с времето.

92. Следователно, макар че решението по това дело би могло да се отнася пряко само до намаляващ брой бъдещи дела, според мен е важно Съдът да вземе становище по случая, при който поради грешка подаденият в сроковете документ е точно копие на оригинала, който е трябвало да бъде подаден вместо него, но е подаден незабавно след искане от страна на секретариата, и при който жалбоподателят е можел да счита, с оглед на това искане и на приетите от самия Общ съд разпоредби, че му е предоставен кратък срок за отстраняване на нередовностите.

По съдебните разноски

93. Съгласно член 69, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 3 от същия член обаче Съдът може, поради изключителни обстоятелства, да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

94. В настоящия случай, макар да считам, че СХВП е загубила по предявените от нея основания, според мен особените обстоятелства по това обжалване обосновават тя да не бъде осъдена да заплати съдебните разноски на жалбоподателя. Всъщност СХВП по никакъв начин не е допринесла за решението на Общия съд да отхвърли жалбата като явно недопустима и нейното участие на фазата на обжалването не е довело до никакви разходи за жалбоподателя, който след представянето на писмения отговор на СХВП не е поискал нито да му бъде разрешено да представи писмена реплика, нито да бъде изслушан по време на устните състезания.

95. При тези условия според мен е справедливо да се постанови, че всяка страна понася направените от нея съдебни разноски във връзка с обжалването.

Заключение

96. С оглед на всички изложени съображения смятам, че Съдът следва:

— да отмени Определение на Общия съд на Европейския съюз от 18 юни 2010 г. по дело Bell & Ross/СХВП (Т-51/10),

— да върне делото на Общия съд на Европейския съюз,

— да осъди всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски във връзка с обжалването.